

Nekoga dne je šel nek kupec na semenj. Ko se
precej časa hodi, zaide na enkrat v gozd, kjer mu
ni bila znana niti ena pot. Konečno v daljavi
meji Dvojcem zagleda neko ženo, ter hiti ranjo. Ko
pride do nje, jo vpraša, soj li znana vsa gozdna
pota. Žena odgovori, da tudi njej, ta pot ni dobro
znana. Kupec pa reče: "le idiva dalje!" Ko sta se precej
dolgo hodila, začelo se je solnce za gore umikati. Hitela
sta kar jima je bilo mogoče. Tlino ju prehititi. Na-
enkrat, se je po gozdu začelo razlegati strahovito vpitje
lesic, volkov, medvedov in ponočnih sov. Oba sta torej
v velikem strahu, ter nevesta kaj bi storila. Ker
od daleč zagledata neko luč. Kupec pravi: "nič
se namu nij treba bati; - tu sta človeška biva-
lišča blizu." Ko prideta do tiste kočice, sprijeli
so ju prav prijetno in jima dali večerje, ter se
odločili ubo za prenočišče. Ko povečerja ta se vlere-
ta k počitku. Ker sta bila pa zelo trudna, tudi
hitro in trudno zaspala. Toda žena pa ni mogla
spati, ker je je vedno nek neotranj čut vsnemir-
jal. Ko enajsta ura odbije se naenkrat pripo-
larita Kerimar in Kerimarica. Prvi je derzal v
roci sekivo ona pa luč. Ker stopita k. kupcevej
postelji in ogroza - kaj storita? - odsekata
mu glavo! Odsekana glava pada pod mizo, ter
provali kakor, kakosna obla. Sedaj ga oropata
vsepremoženja. Slednji prideta tudi do žene, ter
jo je uže hotel Kerimar ubiti, kar pa Kerima-
rica ni dopustila, češ vsaj ona s tem umoru
ne vé. Na prošnjo Kerimarice je mož pristi in
odideta. Žena se je ^{v postelji} pa le potuhnila, in je le ved-
no mužala, da bi oba mislila ona dva, vsaj
ona trudno spi. Oteta žena pa je jedva čakala

jutra. Ko se zdani gre doti v gosti. ^{zork-}
teveta zjutrek, kateri je bil takoj gotov. Toda
ona ni mogla nič jesti, ker jej je bilo vedno
pred očmi ponočno umorstvo. Takoj potleči
Merimario, jej plača vse ter odide. Ko pride še
dalje od noče, videla je neko ženo sedeti kraj
stene. Ko pride bližje, uproša ženo tega nemur- ^{nije bil}
nega človeka; kaj da tu dela! Slednji jej proto- ^{vzelo}
zi, da je bolan. Tli žena takoj sprova Merimar- ^{oblečen}
ja, ter mu pravi na videt: "Glejte lep mo-
koc tam vam bodo dobro postregli, pa kar
bodete sahtevali. Jaz sem nečj prenočila tam
in prav trudno i sladko spala. V tisti sobi
bil je tudi nek kupec, ki je tam prenočil,
pa je že zgodaj odšel na somenj. Te besede so
hudobnemu človeku tako dozale, da spusti
v miru. Ako bi se pa bila žena le kolickej
glede umora temu človeku pritožila, bi jo
bil takoj umoril.

Žena prišedši v mesto, prosi to hudo delstvo gos-
podski, ki je hitro poslala tja brice. Vklenili
so oba in izvabili ob sednji. Potem se je pričela
zoper nju preiskava, ki se je končala z obsedbo
k smrti. Na najtemnejšem kraju igune
noče so bila na tajna vrata, katera je gospod-
ska dala odpreti. Inrad je bil, že pred vrati
takosej, da je vsakemu prihajalo slabo. Ko od-
pro vrata, našli so tu polna človeških odse-
kanih glav, i trupel in še celo mlake krvi.
Liste hiše se ^{je} proznej vsak človek ogibal. Pri ne-
kem potresu, se je vsa hiša posula, da drugega
nič njej ostalo, nego golo skalovje, mej katerem
ima le stropena golazen svoj skrivališča, v stra-
žen dohoz in koren tu učinjenih hudo delatev.

Resnična prigodba, katera se je zgodila leta 1871 na Koroškem.

Liesnik Janez